

Hur kan jag vara viss om min tro?

Frågan har två aspekter:

- 1) Hur skall jag komma till klarhet om vad som är sant?
- 2) Hur går det till att tron blir en trygghet i mitt liv, en tillförsikt inför morgondagen och inför omvärlden (= människorna och deras krav)? Hur kan jag komma till klarhet om att tron gäller just mig? Vem säger att Gud, om han finns, vill ha just med mig att göra?

Det hela handlar om kärlek. Kärleken är den starkaste kraften i Universum, men den kan bromsas av ett silkepapper. Den tränger sig inte på. Om jag förklarar dig min kärlek så spelar det nästan ingen roll hur starkt jag älskar dig om du inte tror på min kärleksförklaring. Om du undrar ifall jag uttrycker min kärlek för att få låna pengar eller om jag tänker gå vidare med skamliga förslag så kommer min kärlek inte att förändra ditt liv trots att den fanns. Vissheten om vad som är sant är alltså ingen lyxartikel.

Tron är inte en åsikt om Gud utan en relation med Gud. Alla relationer bygger på tro. Om vi skall ha en relation, du och jag, måste jag tro på dig och vara trofast mot dig. Om jag inte är trofast har du alla skäl i världen att inte tro på mig. Men om du är trofast mot mig och jag ändå inte litar på dig, så blir vår relation i bästa fall haltande. Om vi inte kan lita på varandra så hjälper det inte att vi älskar varandra. (Man kan älska den som är opålitlig). Vi har ändå inte en full relation.

Gud älskar dig och har alltid gjort. Han vet allt om oss och älskar oss ändå. Gud är trofast. Han sviker inte. Men vi! Vi både sviker varandra och har svårt att lita på varandra, inte minst på Gud. En relation präglas starkast av den som har det lägsta måttet av trofasthet och tillit. En kedja är inte starkare än sin svagaste länk. Om vår relation med Gud skall bli en formande kraft så att hans kärlek förmår att verka, så måste vi föras från misstro till tillit och från svek till trofasthet. Vi behöver därför förlåtelse för våra egna svek och vi behöver läkedom för de svek som andra tillfogat oss. Allt detta inryms i begreppet försoning.

Gud söker oss

Vad säger då Bibeln? Vill Gud ha med dig att göra eller är det här en affär för vissa utvalda, en from elit eller en skara religiösa övermänniskor? Jesus låter hälsa oss med följande ord:

"Se, jag står vid dörren och bultar. Om någon hör min röst och öppnar dörren skall jag gå in till honom och äta med honom och han med mig." (Upp 3:20)

Dörren har handtag bara på insidan. Jesus sparkar inte in dörren. Men han signalerar att han vill komma in, inte för att hålla räfst och rättarting utan för att äta med dig.

Hur låter det när han bultar? Dånar det i hela huset? Vi har rört vid denna fråga förut. Vår längtan efter en mening med livet, känslan av att det finns ett mål att nå fram till innan man dör är kanske de tydligaste knackningarna. Men knackningarna kan också ha att göra mera direkt med vår önskan att tillhöra Jesus. Han sade själv så här:

"Ingen kan komma till mig utan att Fadern som har sänt mig drar honom, och jag skall låta honom uppstå på den sista dagen." (Joh 6:44)

Detta hänger ihop med det faktum att människan har en ovilja att komma till Gud. Bibeln talar om en fiendskap och den finns hos oss och inte hos Gud. Vi väntar oss straff och rättegång, vi tänker att Gud skall kräva en massa av oss och förslava oss – eller att han kanske inte vill ha oss. Vi har mängder med förbehåll – skuld, skam, rädsla eller helt enkelt en vilja att helt och hållet själva råda över våra liv. Vi är rädda för att bli utslängda, för att bli anklagade. Därför är det ett mirakel i miniatyr när vi ändå vill närma oss Jesus.

Det faktum att du är här i kväll är därför ett uttryck för att du hört hans knackningar, kanske utan att förstå. Du kanske bara tänkte när du fick en inbjudan till den här kursen ett: "Ja, varför inte?" Det var en knackning så god som någon. Gud vill att du skall komma av så fritt val som möjligt. Därför slår han inte med slägga på din dörr.

Slutsatsen blir: Detta att vi vill ha med Gud att göra beror alltid på att han vill ha med oss att göra. Det är alltid han som bjuder upp till dans.

Knackningarna kan tystna – tillfälligt

Man kan som kristen bli deprimerad eller drabbas av sorg. Då kan man känna sig övergiven både av Gud och av människor. Kanske vill man då ropa som Jesus gjorde strax innan han dog på korset: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" Men det är viktigt att förstå att den känslan inte är sann. Jesus var övergiven för vår skull för att vi skulle slippa den totala övergivenheten. Hur kan jag då veta att jag fortfarande tillhör Gud? Jo, så länge jag vill ha med honom att göra så är det för att han vill ha med mig att göra.

Det här har att göra med att Gud ÄR kärleken. All kärlek utgår från honom. Min kärlek till honom måste liksom all annan kärlek ha sin början hos honom. Alla goda gärningar har därför sitt ursprung i honom – även sådana som görs av hädare och ateister. Därför har vi alla haft mycket mer med denne Gud att göra än någon av oss förstår. Har du egna barn? Älskar du dem? Det är Gud som har varit framme och gett dig den kärleken – om vi skall tro Bibeln.

Var kommer allt det onda ifrån? – undrar många. Gud verkar så passiv. Gör han inget? Vi frågar däremot sällan var all kärlek kommer ifrån. För den tror vi kommer från oss själva. Tänk om den kommer från Gud!

Det Jesus gjorde när han dog gäller alla människor i alla tider: "Mina barn, detta skriver jag till er för att ni inte skall synda. Men om någon syndar har vi en som för vår talan inför Fadern, Jesus Kristus som är rättfärdig. Han är det offer som

sonar våra synder och inte bara våra utan hela världens." (1 Joh 2:1–2)

Du har i Jesus fått en personlig försvarsadvokat inför Gud, Fadern. Om vi skulle synda –och det gör vi även om vi försöker låta bli – så har vi en försvarsadvokat långt bättre än någon Silbersky eller Pelle Svensson. Den advokaten har åtagit sig att ställa allt till rätta till sist. Han skall förnya hela skapelsen och därför kan han utverka frihet för dig och för alla som vill ta emot. Han pratar inte bort din skuld som vanliga advokater. Han sonar den i stället vilket är något helt annat och mycket effektivare.

Barnskapets villkor

Det är denne märklige försvarsadvokat som knackar på. Han vill äta med oss vilket betyder att han vill inleda en relation, vänskap om du vill. Den är tänkt att bli livslång och sträcka sig bortom döden. Den relationen liknas i Bibeln vid en adoption.

"Men åt dem som tog emot honom gav han rätten att bli Guds barn, åt alla som tror på hans namn," (Joh 1:12)

Om du adopterar ett barn så är den människan ditt barn för alltid. Vare sig han blir skötsam eller kriminell så är han ditt barn för du har adopterat honom. Han kan säga upp bekantskapen med dig men du kan inte säga till honom att han inte längre är ditt barn. Barnet som du adopterar har fått rätten att vara ditt barn. Men adoptionen betyder att du har av sagt dig rätten att kasta ut honom. Paulus uttrycker detta så tydligt i ett av sina brev:

"Detta är ett ord att lita på. Ty har vi dött med honom skall vi också leva med honom; hårdar vi ut skall vi också härska med honom; förnekar vi honom skall han också förneka oss; är vi trolösa förblir han ändå trogen, för han kan inte förneka sig själv." (2 Tim 2:11–13).

Om vi förnekar honom skall han förneka oss. Vill vi säga upp bekantskapen så får vi det. Vi har inte skrivit ett slavkontrakt. Men vår trolöshet ändrar inte på adoptionen. Jag är ett Guds barn så länge jag vill få vara det. Det är helt och hållet jag som bestämmer. Min skötsamhet – eller brist på skötsamhet – ändrar inte mitt barnskap. Jag blir inte mer adopterad om jag sköter mig, inte mindre adopterad om jag inte gör det. Om jag å andra sidan tycker att då är det inte så noga, då kan jag leva hur som helst ("synda på nåden") så kommer jag med tiden att själv upphöra att vilja leva i gemenskap med Gud. Och då är det ändå jag som brutit relationen. Gud gör det inte. Han är inte likgiltig om jag skulle förfalla till nonchalans. Men han slänger inte ut mig. Bryts relationen så har jag gjort det själv.

Den tryggheten har vi som Guds barn. Mycket i denna världen fungerar med förkastelsen som drivkraft. Om du inte sköter dig får du sparken. Om du inte är lönsam anställer vi någon annan. Hot om förkastelse. Hos Gud finns inte det hotet. Har vi ingått i hans familj så finns ingen fördömelse och ingen förkastelse i vår relation med Gud. Tacksamheten över att ha upptäckt en sådan relation

och att få få leva under sådana villkor har en enorm förvandlande kraft. Och löftet om att få finnas i denna villkorlösa relation beror inte på att Gud inte visste vem han adopterade. Du vet: "Skilsmäsoorsak – imma på glasögonen när jag friade... "

Jesus vill börja umgås med dig och mig i den trygga förvissningen om att själva umgänget med honom kommer att förvandla oss. Han kommer inte med långa listor på saker som vi måste ändra på. Han smittar oss med sin personlighet. Du kommer att märka det på att du får andra prioriteringar. Det som förut var så omistligt är plötsligt inte längre så viktigt. Och tvärtom.

Det här innebär att man börjar se hela livet och tillvaron i ett nytt ljus. Vi kan kanske säga att man ser på livet genom kärlekens och framför allt förlåtelsens glasögon. Det är en av kristendomens grundläggande tankar att Jesu död och uppståndelse har med försoning att göra. Och att försoning är lösningen på långt fler problem än vi från början kanske förstår. Det handlar inte bara om att man kan söka förlåtelse för ens dåliga gärningar även om det är en viktig del.

Boken för kursens deltagare innehåller en överlåtelsebön i förra avdelningen. En sådan bön bör man be utifrån det mått av övertygelse som man har.

Bön

"Gud, om du finns..."

"Om det är sant att Jesus har tagit på sig konsekvensen av de handlingar jag önskar ogjorda, så ber jag att det skall ske och att jag skall få visshet om att det har skett. Då vill jag inleda en relation med honom."

"Om det finns ett liv i en medveten relation med Gud så vill jag få börja upptäcka den."

"Jag har svårt att lita på både Gud och människor eftersom andra har svikit mig. Om det finns läkedom för sådan skada så vill jag be dig, Gud, om den."

"Jag vill gärna få sunda prioriteringar i mitt liv."